

njega zavoljo Boga, ni treba pripovedovati, kako obnašati se do bližnjega, kajti ljubezen keršanska mu vse to pové. „Vse kar koli hočete, da bi vam bližnji storil, to tudi vi njemu storite, v tem je vsa postava in preroki“.

Ali te močne keršanske ljubezni, katero bi mogli odrasčeni imeti, otrok ne more spoznati. Ljubezni se nauči le v domači hiši; draga mati, skerbni oče, ljubi bratje in sestre so prvi, katere otrok ljubi, in ljubi jih zato, ker tudi oni njega ljubijo. Te ljubezni se otrok ni naučil, le privadel se je je. Če tedaj vidi, da so njegovi domači usmiljeni do bližnjega, mu radi postrežejo in pomagajo v potrebi, če krivico voljno poterpé in bližnjemu radi odpusté, če sliši, da je človek dolžan bližnjega ljubiti zavoljo Boga, ker smo vsi otroci enega nebeškega Očeta, če se mu naroča, naj nikdar bližnjemu žalega ne stori, in naj mu pomaga, če ne more drugače, vsaj z dobro besedo, z usmiljenim sočutnim srcem, — navadi se otrok ljubeznjivosti, krotkosti, prizanesljivosti do bližnjega; navadi se tudi po svojih okoliščinah lepega, prijaznega in dvorljivega obnašanja.

Ponarejen denar je pravemu denarju dostikrat zelo podoben, koliko pa je vreden? Dosti staršev, in morebiti tudi učnikov, navadi otroke dvorljivosti, lepega obnašanja, sladkih in gladkih besedi do bližnjega; pa zakaj, čemu in do koga? To ni keršanska ljubezen, to je le olikana sebičnost; človek si posluži medenih in gladkih besedi, da svojega bližnjega prekani; napolni si usta z gladkimi besedami, kedar od bližnjega kaj pričakuje, drugače pa je takošen še bolj sirov in neusmiljen od neomikanega in nevednega človeka, ki pa ima dobro serce. Otroci tako izrejeni, ne poznajo prave ljubezni do bližnjega, njih vljudnost je ponarejen denar, s katerim pozneje ljudi slepe.

Iz tega se tedaj vidi, da ljubezni do bližnjega, lepega in prizanesljivega obnašanja navadi otroke le tisti, kdor sam to čuti in te lastnosti na sebi ima. Otroci tega privajeni, bojo v poznějšíh letih, ko bodo spoznali in razumeli veliko prvo in poglobitno zapoved, toliko bolj bližnjemu dobri, kolikor so se tega že v mladosti navadili.

Iz dnevnika nekega starega učitelja.

30. marca. Kaj je storiti, kedar človek zmerzne. Zmerznjen človek se mora rahlo prenesti; ako se s takim ne

ravná lepo, je mogoče, da se mu roka ali noga zlomi, ker je vse terdo. Obleko in obutev hitro z njega izreži, in ga položi v sneg, ga dobro s snegom za en čevelj na debelo zakidaj, samo pri ustih in pri nosu naredi luknjo za dihanje. Ako bi zmerznjenega človeka hitro djali na toplo, bi ga umorili, čeravno bi še živel. Ako ni snega, naj se zmerznjenec dene v kak skeden, potem naj se zavije v merzle mokre rjuhe. V eni uri, če je mogoče, nalij kad ledene vode, in zmerzlo truplo do brade namoči. Nekaj časa potem pa prilij topljeje vode, da se udje začno gibati. Potem ga vzemi iz vode, ga položi v hladno posteljo, ga dergni s suknom in kertačami, kakor take, ki jih iz vode potegnejo. Kedar se zmerznjeni človek začnjenja oživljati, naj se mu dá piti čaja dišečih zelišč in nekoliko jesiha. Vina ali druge močne pijače pa ne sme vžiti. Ker zmerznjenec rad umerje zavoljo tega, ker ga zadene mertvoud, se mora hitro po zdravnika poslati, da mu puša.

31. marca. Pomoč zoper kačji pik. Tu se mora hitro pomagati. Pervo je, da se mora strup iz rane izmiti ali s pravo vodo, ali s svojo vodo, pa ne z merzlo, temuč s toplo. Tudi izsesati se more strup iz rane; toda varovati se je treba, da ta, kdor strup sesá, nima razpokanih ustnic ali sploh kake rane v ustih, sicer bi ga strup umoril, ker strup le takrat škoduje, kedar se zmeša s kervjo kake rane. Kedar je rana izprana, naj se iztiska ali izžema. Stiskati pa se mora zgoraj nad rano, to je, tistam, kjer je bliže serca. Poslednjič je treba rano izžgati tako, da se postupa s smodnikom in se na nji sožgè, ali pa naj se s kakim razbeljenim železom posmodí. Potem naj se celi ud pomaže z lanenim ali laškim oljem, in naj se nekoliko časa derži nad žerjavico, da se prisad uda ne prime. Se vé, da se mora pred vsem tem poslati po zdravnika.

Šolsko blago.

S številjenjem naj se združuje poduk v gospodarstvu.

1. Pregovor pravi: „Gnoj je kruh“. Pepel je tudi gnoj. Pepel ima v sebi lugasto sol ali pepelik (potašelj), ki je mnogim rastlinam posebno potreben živež. S pepelom se popravijo premokrotni travniki, da se namesti kisle klaje dobi sladka trava, ki potrebuje pepelika, in mah pomori. Za deteljo, za ajdo je pepel posebno dober, pa tudi za razne zeliša in vertne pridelke; med drugim gnojem na gnojšču pomešan ali pa sam posejan, je zelo koristen. Škoda, zelo škoda je tedaj pepel zametovati ali ga po nič prodajati. Nevedno gospodinje ga pepelarjem prodajajo po kakih 25 kr. mernik, ker ne vejo, da bi jim